מרכז גישור קהילתי מנשה
ערכים מחברים
תוכנית דיאלוג במרחבי חיים משותפים

מה משותף בין יזמית חברתית, אמאם, איש חינוך ורב?

נדמה שהיום קשה למצוא ממשקים שמחברים.
אנו נוטים להאמין שהשונה משתלט על סך חלקיו ואנחנו הולכים ומתרחקים אחד מהשנייה ואין למצוא את נקודות החיבור.
אך אנחנו, כמגשרים מקצועיים, יודעים שגם בתוך קונפליקט מבעבע ניתן למצוא נקודות עליהן מסכימים הצדדים.
ועל אף שרואים את הנושא בצורה שונה – יש משהו שמשותף לכולם.

לקראת חגי תשרי 2024 חשבנו על מה מחבר אותנו? מה הם הערכים חוצי מגזרים וקהילות? מה יעזור לנו להכיר אחד את השני?
פנינו למספר דמויות מפתח, כולם תושבי המועצה, שקולם חשוב ונוכח בקהילות בהן הם חיים, וביקשנו לדבר על כמה מהערכים של החגים:

- בראש השנה בחרנו בערך בריאת האדם
- בכיפור בחרנו בערך של סליחה בין אדם לחברו
- בסוכות בחרנו בערך של הכנסת אורחים

ما القاسم المشترك بين مبادرة اجتماعية، إمام، مُربٍّ وحاخام؟

يبدو أنه من الصعب اليوم إيجاد نقاط تواصل تجمعنا. نميل إلى الاعتقاد بأن الاختلاف يسيطر على جميع الأجزاء، ونحن نبتعد عن بعضنا البعض، ويصبح من الصعب إيجاد نقاط اتصال مشتركة. ولكننا، كوسطاء مهنيين، نعلم أنه حتى في وسط النزاعات المتأججة يمكننا العثور على نقاط يتفق عليها الطرفان، رغم اختلاف وجهات النظر حول القضية – هناك شيء مشترك بين الجميع.

مع اقتراب الأعياد التي باتت على الأبواب، تساءلنا: ما الذي يربطنا؟ ما هي القيم التي تتجاوز القطاعات والمجتمعات؟ ما الذي سيساعدنا على التعرف على بعضنا البعض؟ توجهنا إلى عدد من الشخصيات الرئيسية، الذين تعتبر أصواتهم مهمة وبارزة في المجتمعات التي يعيشون فيها، وطلبنا منهم الحديث عن بعض القيم المتعلقة بالأعياد:

- في رأس السنة اخترنا قيمة خلق الإنسان.
- في يوم الغفران اخترنا قيمة المغفرة بين الإنسان وزميله.
- وفي عيد العُرش اخترنا قيمة استقبال الضيوف.

في الأسابيع القادمة، مع اقتراب كل عيد، سننشر هنا فقرة لكل واحد من ضيوفنا يتحدث فيها عن قيمة

דיאלוג במרחבי חיים משותפים
מרכז גישור קהילתי
מועצה אזורית מנשה

את אורחינו בחרנו בקפידה וזה המקום להציגם:

العيد. الآراء قد تختلف، لكن القيمة مهمة للجميع. لقد اخترنا ضيوفنا الكرام بعناية، وهنا نقدمهم:

האימאם אבו חאלד עבד אלרחים קבהא

יליד אום אל קטף, כפר של 1400- תושבים בתוך המועצה שלנו,
יועץ חינוכי בפנסיה,
אמאם במסגד הגדול בכפר, מגשר ומנהל את המוזיאון המורשת הפלאחית - מוזיאון פאטמה ועוד כמה תפקידי מפתח בכפר.
מאמין נלהב בשותפות ויחסי שלום בין העמים.
מתפלל ליום יותר טוב ואין לנו חוץ מלהיות אופטימיים.

الإمام أبو خالد عبد الرحيم كبها

من مواليد قرية ام القطف التي تضم 1400 نسمة داخل المجلس الإقليمي منشة. مستشار تربوي متقاعد، إمام في المسجد الكبير في القرية، وسيط ومدير متحف التراث الفلاحي "متحف فاطمة" وغيره من المناصب الأساسية في القرية. مؤمن بشدة بالشراكة والسلام بين الشعوب. صوته لا يُسمع بسبب الضوضاء وفقدان السيطرة من قبل أصحاب المناصب في الدولة، يصلي ليوم أفضل ولا نملك إلا أن نكون متفائلين.

האיש חינוך רגב יעקוביץ' מיכאלי

חבר קיבוץ להבות חביבה, נשוי ואב לארבעה.
מורה מחנך ומרצה.
ד"ר לפילוסופיה שמתמחה בהגותו של מרטין בובר, בחינוך דיאלוגי ובזהות ותרבות ישראל. רב רפורמי ישראלי.

المربي رجب يعقوبوفيتش ميخائيلي

عضو في كيبوتس لهافوت حبيبة. متزوج وأب لأربعة. معلم ومحاضر. حاصل على دكتوراه في الفلسفة متخصص في فكر مارتن بوبر، في التربية الحوارية، وفي الهوية والثقافة الإسرائيلية. حاخام إصلاحي إسرائيلي.

היזמית חברתית שרון גלפרין

מנהלת המרכז לפיתוח קהילתי בתנועה הרפורמית הישראלית וסטודנטית לרבנות חילונית -הומניסטית.
מקימת קהילות עניין, לימוד, שיח ועשייה בוואדי עארה וביישוב קציר בו היא מתגוררת עם משפחתה.

المبادِرة الاجتماعية شارون جلفرين،

مديرة المركز للتنمية المجتمعية في الحركة الإصلاحية الإسرائيلية، وطالبة في الحاخامية العلمانية الإنسانية. أنشأت مجتمعات اهتمام، تعلم، وحوار ونشاط في وادي عارة وقرية كتسير حيث تعيش مع عائلتها.

הרב אביחי איתם

רב המושב כפר פינס מזה 5 שנים.
נשוי להדס ואב ל5 ילדים.
רב, סרן במיל', יזם חברתי ומגשר. אוהב אנשים, מפגש וחיבור, תורת חיים ועשיית חסד.

الحاخام أڤيحاي إيتام

حاخام في قرية كفر بينس منذ 5 سنوات. متزوج من هداس وأب لخمسة أطفال. حاخام، نقيب احتياط، مبادر اجتماعي ووسيط. يحب الناس، اللقاءات والتواصل، التوراة الحية وفعل الخير.

כל אחד מהם הוא עולם ומלואו, אנשי שיחה וידע מרתקים, שותפנו בתוכנית דיאלוג במרחבי חיים משותפים, הפועלת במסגרת מרכז גישור.
אנו מודים לכל אחת ואחד מהם על הזמן שפינו והשקיעו בלהיות הקול שנשמע ומחבר.
ומזמינים אותכם לקרוא את קולם.

كل واحد منهم عالم بحد ذاته، وأشخاص حوار ومعرفة شيقة، وهم شركاؤنا في برنامج "حوار في فضاءات الحياة المشتركة" الذي يعمل ضمن مركز الوساطة. ندعوكم لمتابعتنا هنا وتوسيع ما هو مشترك.

על בריאת האדם

שרון גלפרין, קציר
رأس السنة: "تنتهي السنة ولعناتها - وتبدأ السنة وبركاتها"

"תִּכְלֶה שָׁנָה וְקִלְלוֹתֶיהָ - תָּחֵל שָׁנָה וּבִרְכוֹתֶיהָ".
משפט זה, הממחיש את הרגע האחד הזה, המבדיל בין סיום שנה אחת, לתחילת השנה הבאה, מסמל את ההמשכיות והמחזור המעגלי של חיינו, הטבע הסובב אותנו והעולם.
דווקא עכשיו, כשהשנה האחרונה, מהמקוללות שחווה דורנו, מסתיימת, ושנה חדשה בפתח, דווקא עכשיו, כשהמונה שלנו נתקע ב- 7.10.23 וביום ארור זה החלה מחדש ספירת הימים,
דווקא עכשיו ההפרדה הזאת כה קשה.
חלפה שנה ועדיין, חטופים וחטופות נמצאים בגיהינום, רעב, סבל ופחד מצמית.
עשרות אלפי משפחות עדיין מפונות מבתיהן בצפון ובדרום, הלחימה מתעצמת ועימה והדאגה לחיילנו.
איך אפשר לסגור מעגל ולפתוח מעגל חדש?
להפריד בין קללות השנה החולפת לברכות השנה החדשה?
על פי המסורת היהודית, בראש השנה הסתיימה בריאת העולם ונברא האדם.
אדם שנברא בצלם אלוהים.
האמירה שכולנו נבראנו בצלם נושאת עימה משמעות עמוקה, בהגדרה, של שוויון בין כל בני ובנות האדם.
משמעות עמוקה נוספת, הנגזרת מאמונה זו הינה ההבנה שיש לאדם תודעה, מחשבה ובחירה בין טוב לרע. משמע, לאדם - לכל אחד ואחת מאיתנו כפרטים וכחברה, יש אחריות לאופן קיום העולם ולדמות החברה בה אנו חיים וחיות.
באחריותנו לעצב את צביון החברה שלנו - האם תהא מושתתת על ערכי כבוד האדם, מוסר, שותפות, ערבות הדדית, ראיית האחר, דאגה לחלש (לגר, אלמנה ויתום), מסירות, אחריות ונתינה, או על בסיס ערכים אחרים?
אנחנו יודעים ויודעות ש"לא עלינו המלאכה לגמור – אך גם איננו בני חורין להיבטל ממנה". ההבנה שיש לנו יכולת בחירה והשפעה – יוצקת בחיינו תחושת ייעוד, שליחות ואחריות.
גם בשנה האיומה שחווינו ראינו זרעים של תקווה שנבטו באדמה החרוכה, נקודות של אור בדמות חברה אזרחית חזקה, נחושה ומסורה, ערבות הדדית, סולידריות ונתינה שהקלה על כולנו לשאת את הקושי, הסבל והזוועה ויצקה בנו משמעות ותקווה של חוסן חברתי.
במיוחד בימים הקשים העוברים על כולנו, שנה חדשה מביאה עמה את ההזמנה לשאת מבט, להעז לקוות, לייחל, לחלום ולהחלים.
בהבנת האחריות המונחת על כתפינו, ומכך- עשיה ופעולה, נמצא המפתח לתיקון וליצירת חברה טובה יותר.

هذا القول يعبر عن تلك اللحظة الفاصلة بين نهاية عام وبداية عام جديد، وهو يرمز إلى استمرارية الدورة الحياتية والطبيعة التي تحيط بنا والعالم بأسره. الآن، ونحن نقف عند انتهاء واحدة من أكثر السنوات لعنةً التي شهدها جيلنا، وعام جديد يقترب، يصبح هذا الفصل بين اللعنات والبركات أصعب من أي وقت مضى.

لقد توقفت حياتنا في السابع من أكتوبر 2023، وفي هذا اليوم الملعون بدأنا العد من جديد. مضى عام، وما زال المختطفون والمختطفات في جحيم الجوع والمعاناة والخوف القاتل. عشرات الآلاف من العائلات ما زالت مشردة من منازلها في الشمال والجنوب، والقتال يتصاعد ومعه القلق على جنودنا. كيف يمكننا إنهاء دائرة وفتح أخرى؟ كيف نفصل بين لعنات العام الماضي وبركات العام الجديد؟

وفقًا للتقاليد اليهودية، في رأس السنة اكتمل خلق العالم وخلق الإنسان. هذا الإنسان، الذي خلق على صورة الله، يحمل معه معنى عميقًا يعبر عن المساواة بين جميع البشر. معنى آخر عميق ينبع من هذا الاعتقاد، وهو الفهم أن الإنسان لديه وعي وقدرة على التفكير والاختيار بين الخير والشر. هذا يعني أن للإنسان – لكل منا، كأفراد ومجتمع – مسؤولية عن كيفية وجود العالم وشكل المجتمع الذي نعيش فيه.

إن مسؤوليتنا هي تشكيل هوية مجتمعنا – هل سيكون قائمًا على قيم كرامة الإنسان، الأخلاق، الشراكة، المسؤولية المشتركة، رؤية الآخر، رعاية الضعفاء (الغريب، الأرملة، واليتيم)، الإخلاص، المسؤولية والعطاء؟ أم أنه سيكون مبنيًا على قيم أخرى؟

نحن نعلم أن "ليس علينا إكمال العمل، ولكن لا يمكننا التهرب منه". الفهم بأن لدينا القدرة على الاختيار والتأثير يعطي حياتنا شعورًا بالهدف والأهمية والمسؤولية.

حتى في هذه السنة الصعبة التي عشناها، رأينا بذور الأمل تنبت في الأرض المحروقة، ونقاط من النور على شكل مجتمع مدني قوي، مصمم ومتفانٍ، تظهر فيه التضامن والمساعدة المتبادلة التي ساعدتنا جميعًا على تحمل الصعوبة والمعاناة والرعب، وتملأنا بالأمل والقوة الاجتماعية.

في هذه الأيام الصعبة التي نمر بها جميعًا، يجلب العام الجديد دعوة لنا لرفع رؤوسنا، و أن نجرؤ على الأمل، والتمني، والحلم، والشفاء. في فهمنا للمسؤولية الملقاة على عاتقنا، ومن خلال العمل والفعل، نجد المفتاح لإصلاح العالم وخلق مجتمع أفضل.

רגב יעקובוביץ'-מיכאלי, להבות חביבה
رأس السنة - عن خلق الإنسان - الكيان المعقد الذي نحن عليه

במיוחד בשנה המטלטלת שאנו חווים במדינתנו הכאובה והאהובה נכון לשוב למסורת המדרשית המציינת את ראש השנה כיום בריאת האדם.
לבחון מה משתמע כאן ועכשיו על חידת האדם עליו נאמר בלשון בראשית כי נברא בצלמו של האל הנשגב, מקור החיים ואחדות ההוויה.
לחדד את התובנה בדבר סוד האדם וכישוריו ברצונו המושכל לבחור בין טוב ולרע ולשאת באחריות על תוצאות מעשיו אל מול כוונותיו. נדרש לערוך חשבון נפש בדבר מידת יכולתנו לשוב ולהאמין באדם לאחר שזה אכזב כל כך והתגלה בבחירותיו הנוראיות והפוגעניות ביותר.
לצד זה דווקא ברגעי האימה והמשבר נצנצו ככוכביי השמיים מעשי חסד גבורה ואהבה רבים מספור שהעידו על יכולתו של האדם להתעלות ולקדש את החיים.
כל שנותר, בהישמע קול השופר שכמו בוקע ממעמקיי הנפש וההיסטוריה האנושית הוא לבחור מחדש כשירת חיינו באחריותנו הממשית לתיקון חברה ועולם כנאמר:
"מִי-הָאִישׁ, הֶחָפֵץ חַיִּים; אֹהֵב יָמִים, לִרְאוֹת טוֹב. נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע; וּשְׂפָתֶיךָ, מִדַּבֵּר מִרְמָה. סוּר מֵרָע, וַעֲשֵׂה-טוֹב; בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ" (תהלים ל"ד, 13-15).

خاصة في هذه السنة العاصفة التي نمر بها في دولتنا الحبيبة والمؤلمة، من المناسب العودة إلى التقليد التفسيري الذي يشير إلى رأس السنة كيوم خلق الإنسان. لنفحص ما يمكن أن يُستنبط من هنا والآن عن لغز الإنسان الذي قيل فيه بلسان سفر التكوين إنه خُلق على صورة الإله العظيم، مصدر الحياة ووحدة الوجود. يجب أن نُدرك فهم سر الإنسان وقدرته في رغبته المعقولة للاختيار بين الخير والشر وتحمل المسؤولية عن نتائج أفعاله تجاه نواياه.

هناك حاجة لإجراء محاسبة نفسية حول مدى قدرتنا على العودة والإيمان بالإنسان بعد أن خيب الآمال كثيرًا وظهر في أسوأ اختياراته المؤلمة والمسيئة.

وعلى الرغم من ذلك، في لحظات الرعب والأزمة، لمع العديد من أعمال الرحمة والشجاعة والمحبة كنجوم السماء، مشيرةً إلى قدرة الإنسان على السمو وتقديس الحياة.

كل ما تبقى، مع سماع صوت البوق الذي يبدو كأنه ينطلق من أعماق النفس والتاريخ البشري، هو اختيار أغنية حياتنا من جديد بمسؤوليتنا الفعلية في إصلاح المجتمع والعالم، كما جاء في الكتاب:

"مَن هُوَ الرَّجُلُ الَّذِي يُرِيدُ الحَيَاةَ، ويُحِبُّ أَيَّامًا لِيَرَى الخَيْرَ؟ احْفَظْ لِسَانَكَ مِنَ الشَّرِّ، وشَفَتَيْكَ مِنَ الغِشِّ. اِبْتَعِدْ عَنِ الشَّرِّ وَافْعَلْ الخَيْرَ، اِطْلُبِ السَّلَامَ وَاسْعَ وَرَاءَهُ." (مزمور 34: 15-13)

האימאם אבו-חאלד עבד אלרחים קבהא, אום אל קטף

رأس السنة - خلق الإنسان – أبو خالد:

על הבריאה אני אצטט מהקוראן:
הווינאים בראנו אתכם מתוך זכר ונקבה וחילקנו אתכם לעמים ושבטים למען תבחינו בניכם ...
ובחלק אחר נאמר:
ואולם הנכבד מכולכם אצל האלוהים הוא הירא שבכם - אלוהים יודע ומכיר כל דבר לפנים ולפנים.
חלקו הראשון של הפסוק קובע באופן חד משמעי את בלעדיות הקשר במסגרת חיי המשפחה וכי הבריאה של האדם הראשון מעפר האדמה ולשם כך החיל אלוהים על הבריאות את הידידות, החיבה, הרחמים.

عن الخلق أقتبس من القرآن:
"يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُم مِّن ذَكَرٍ وَأُنثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا."
وفي جزء آخر يقول القرآن:
"إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ."
الجزء الأول من الآية يحدد بشكل واضح انفراد العلاقة بين الرجل والمرأة في إطار الحياة الأسرية، وأن خلق الإنسان الأول من تراب الأرض، وتدرج الأمر ليصبح التكاثر بين الرجل والمرأة، ولهذا السبب أسبغ الله على الخلق نعمة المودة والرحمة.

הרב אביחי איתם, כפר פינס

رأس السنة - عن خلق الإنسان - الكيان المعقد الذي نحن عليه

ראש השנה הוא יום בריאת האדם.
ביום זה אנו מתבוננים בשאלת במהות יצירת האדם, מה הדבר הייחודי שהאדם מביא אל העולם?
ניתן לענות על שאלה זו במגוון דרכים, וישנן תשובות רבות וטובות. אולם, התשובה שאליה אני רוצה לכוון ולהעמיק בה היא היכולת המיוחדת של האדם לחבר חיבורים, או במילים אחרות לאהוב.
באדם טמון חיבור מיוחד בין הגוף לבין הנפש, בין הסופי לאינסופי, בין הפיזי למטאפיזי. האדם הוא היצור היחיד בכל הבריאה כולה שנושא בתוכו את החיבור המופלא הזה.
תפקידו של האדם בעולם נובע ישירות מתוך החיבור הייחודי הזה:
עליו לגשר בין האינסוף לבין הסוף, בין המטאפיזי לבין הפיזי, בין הרוח לבין החומר.
חיבור זה מתבטא במספר אופנים:
1. *גשר בין שמיים וארץ*:
האדם, בהיותו יצור גשמי בעל נשמה אלוהית, מהווה גשר חי בין העולם הרוחני לעולם הפיזי. באמצעות מעשיו ומחשבותיו, הוא מסוגל להעלות את החומר ולקדש אותו.
2. *יצירתיות וחדשנות*:
היכולת לחבר בין רעיונות מופשטים למציאות מוחשית היא מקור היצירתיות האנושית.
זוהי היכולת להפוך חזון למציאות, רעיון למעשה.
3. *אינטגרציה רגשית ושכלית*:
האדם מסוגל לשלב בין רגשות לבין חשיבה רציונלית, ליצור סינתזה בין הלב והמוח, ובכך להגיע להחלטות מאוזנות ומעמיקות.
4. *אהבה*:
היכולת ליצור קשרים עמוקים עם אחרים, לחבר בין נפשות ולבנות קהילות, היא ביטוי נוסף לכוח החיבור הייחודי של האדם.
5. *תיקון עולם*:
באמצעות החיבור בין האידיאל לבין המעשה, האדם מסוגל לפעול לתיקון ושכלול העולם ולהביא את המציאות קרוב יותר לחזון.
בראש השנה, כאשר אנו מציינים את בריאת האדם, עלינו להתבונן בכוח החיבור הייחודי הזה ולשאול את עצמנו:
כיצד אנו משתמשים ביכולת זו?
האם אנו ממלאים את ייעודנו כמגשרים בין עולמות?
כיצד נוכל לנצל טוב יותר את הכוח הזה בשנה הבאה עלינו לטובה?
ככל שנשכיל להשתמש ביכולת החיבור שלנו בצורה מיטבית, כך נתקרב יותר למימוש הפוטנציאל האנושי שלנו ולמילוי תפקידנו בעולם. זוהי משימת חיים מתמשכת, והיא מקבלת משנה תוקף בראש השנה, כאשר אנו מתחדשים ומקבלים על עצמנו להיות האדם הטוב ביותר שאנו יכולים להיות.
ראש השנה תמיד מהווה הזדמנות לחשבון נפש ולהתחדשות, אך הדברים מקבלים משנה תוקף מיוחד בשנה זו, שבה עברנו משברים אישיים, קהילתיים ולאומיים מורכבים. המשימה העומדת בפנינו בשנה החדשה היא ליצור אחדות וחיבור בכל מעגלי חיינו: בתוך עצמנו כפרטים, במשפחותינו, בקהילותינו ובאומה כולה.
היכולת הייחודית שלנו ליצור חיבורים נדרשת עכשיו יותר מתמיד. עלינו לגשר על פערים, לאחות קרעים ולבנות גשרים של הבנה והקשבה. בתוך עצמנו, נשאף לאזן בין רגשות מורכבים ולמצוא שלווה פנימית. במשפחותינו, נחזק את הקשרים ונתמוך זה בזה. בקהילותינו, נפעל ליצירת דיאלוג ושיתוף פעולה. וכאומה, נשאף לאחדות מתוך כבוד להבדלים, תוך חיפוש המכנה המשותף שמחבר בינינו.

رأس السنة: جوهر الإنسان ودوره في العالم

رأس السنة يُمثّل يوم خلق الإنسان، ويُدعونا للتأمل في ماهية الإنسان وما يُميّزه في هذا العالم. السؤال الأساسي هنا هو: ما الذي يجلبه الإنسان بشكل فريد إلى العالم؟ الإجابة التي أودّ التركيز عليها هي قدرة الإنسان الفريدة على الربط بين الأشياء – أو بمعنى آخر، القدرة على الحب.

يحتوي الإنسان في داخله مزيجًا فريدًا بين الجسد والروح، بين النهاية واللانهائية، بين المادي والميتافيزيقي. هذه القدرة المميزة تجعل الإنسان فريدًا بين جميع المخلوقات. دوره في العالم ينبع مباشرة من هذا الاتصال: أن يكون جسرًا بين اللانهائي والمحدود، بين الروحي والمادي، بين السماء والأرض.

يتجلّى هذا الاتصال في عدة طرق:

1. جسر بين السماء والأرض: الإنسان، بكونه كائنًا ماديًا ذو روح إلهية، يستطيع أن يرفع المادة ويقدسها من خلال أفعاله وأفكاره.
2. الإبداع والابتكار: القدرة على تحويل الأفكار المجردة إلى واقع ملموس هي قوة فريدة تُمكّن الإنسان من الإبداع والابتكار.
3. التكامل العاطفي والعقلي: الإنسان قادر على دمج العواطف مع التفكير العقلاني، مما يسمح له باتخاذ قرارات متوازنة وعميقة.
4. الحب والعلاقات الاجتماعية: القدرة على التواصل مع الآخرين، وبناء المجتمعات وتكوين علاقات إنسانية عميقة هي جزء لا يتجزأ من دوره.
5. إصلاح العالم: من خلال الربط بين المثالية والعمل الفعلي، يستطيع الإنسان المساهمة في تحسين وتطوير العالم.

في رأس السنة، عندما نحتفل بخلق الإنسان من جديد، يجب أن نسأل أنفسنا: كيف نستخدم هذه القدرة العظيمة على الربط؟ هل نبني جسورًا بين العوالم، وبين الناس، وداخل أنفسنا؟ خاصة بعد التحديات الشخصية والجماعية التي مررنا بها، المهمة التي تنتظرنا في العام الجديد هي خلق المزيد من الروابط والوحدة – في داخلنا، في عائلاتنا، في مجتمعاتنا، وفي الأمة.

القدرة الإنسانية الفريدة على الربط مطلوبة الآن أكثر من أي وقت مضى. علينا أن نبني جسور الفهم، ونقوّي الروابط، ونعمل على التواصل والاستماع. فقط بهذه الطريقة يمكننا تحقيق إمكانياتنا الإنسانية والقيام بدورنا في العالم بأفضل شكل ممكن.

על סליחה

רגב יעקוביץ'-מיכאלי, להבות חביבה

يوم الغفران - قيمة التسامح - بين الإنسان وربه وبين الإنسان وصديقه.

בעיצומה של מלחמה נוראה ובתזכורת מצמררת לפשעי הזוועה עולה התהייה בדבר מקומה הרלוונטי של הסליחה.
קריאה מחודשת באמרה היהודית כי "עבירות שבין אדם למקום, יום הכיפורים מכפר; שבינו לבין חברו – אין יום הכיפורים מכפר, עד שירצה את חברו" (משנה, יומא, ח, ז)
יש ותסייע לכוון את ליבנו.
האמרה מכירה בניסיון האנושי לברוח מאחריות ומחשבון נפש חברתי וציבורי, ובאפשרות להיתלות בנוסח התפילה הקבוע מראש בסדר יום הכיפורים בבקשת הסליחה מהאלוהי תוך התעלמות מפניי האדם שלצידנו.
בדרך זו עשוי להתפתח מנגנון לטיהור מאחריות ואשמה שעלול להוביל לחזרתו של מעשה העוול הפוגעני בזולת גם בשנה החדשה.
לאור זאת, נדרש מתן האמון המחודש בכוחו המשחרר של המפגש והדיאלוג הבין אישי, פנים אל פנים. כך גם יוערך עוז רוחו של האדם שנכון להפנות מבט פנימה ולהכיר בחולשותיו ובמעשיו אשר הסבו צער וכאב לחברו. בדיאלוג אמפתי שכזה מצופה שגם הנפגע יעריך את הנכונות והכנות ויקבל את בקשת הסליחה כך שיפתח השער המוסרי גם לתפילה הנעלה.

في خضم حرب مرعبة و تذكير مؤلم بجرائم الفظائع، تبرز التساؤلات حول المكانة الراهنة للتسامح. قراءة جديدة للقول اليهودي "الذنوب بين الإنسان وربه، يكفرها يوم الغفران؛ وما بينه وبين صديقه، لا يكفرها يوم الغفران حتى يرضي صديقه" (المشنا، يومّا، 8، 7) قد تساعد في توجيه قلوبنا.

هذه المقولة تعترف بالمحاولة الإنسانية للتهرب من المسؤولية ومن المحاسبة الاجتماعية والعامة، وبإمكانية الاعتماد على النص المحدد سلفًا في صلاة يوم الغفران في طلب المغفرة من الإله مع تجاهل الأشخاص بجوارنا.

قد يؤدي ذلك إلى تطوير آلية لتطهير النفس من المسؤولية والذنب التي قد تؤدي إلى تكرار الظلم المؤلم للآخرين في السنة الجديدة.

لذلك، هناك حاجة إلى تجديد الثقة في القوة المحررة للقاء والحوار الشخصي، وجهاً لوجه. كما يُقدَّر شجاعة الإنسان المستعد للنظر إلى الداخل والاعتراف بضعفه وأفعاله التي تسببت في الألم والحزن لصديقه. في حوار تعاطفي كهذا، يُتوقع أن يُقدّر المجروح استعداد المعتذر وصدقه ويقبل طلب المغفرة، مما يفتح الباب الأخلاقي أيضًا للصلاة السامية.

הרב אביחי איתם, כפר פינס

لمغفرة، التوبة والتكفير عن الذنب

יום הכיפורים מהווה הזדמנות ייחודית לחשבון נפש ולתיקון. המסורת היהודית מלמדת אותנו שביום זה אנו עומדים לפני בורא עולם ומבקשים סליחה על חטאינו.
אך מעבר לממד הדתי, יש כאן תהליך פסיכולוגי ורוחני עמוק של התבוננות עצמית וצמיחה.
בקשת הסליחה יכולה לקבל צורות שונות:
1. סליחה בקשה למחיקת העבר: זוהי הגישה הפשוטה ביותר, שבה אנו מבקשים "לשכוח" את מה שהיה ולהתחיל מחדש. יש בכך יתרון של התחלה נקייה, אך גם החיסרון של אובדן הלקחים שיכולנו ללמוד.
2. מחילה התעלמות מהעבר: גישה זו מכירה בקיומו של העבר, אך מבקשת להתקדם בלי להתייחס אליו. זה יכול לעזור להימנע מרגשות אשם מתמשכים, אך עלול גם למנוע למידה משמעותית.
3. כפרה מינוף העבר לצמיחה: זוהי הגישה העמוקה והמשמעותית ביותר. במקום למחוק או להתעלם, אנו לוקחים את הטעויות והכישלונות שלנו והופכים אותם למנוף לצמיחה אישית ורוחנית.

כיצד ניתן ליישם את הגישה השלישית?
א. רפלקציה עמוקה: במקום להסתפק בהכרה שטחית בטעויות, עלינו לחקור לעומק את המניעים, הנסיבות והתוצאות של מעשינו.
ב. זיהוי דפוסים: לעיתים קרובות, טעויותינו חוזרות על עצמן. זיהוי הדפוסים יכול לעזור לנו להבין את השורשים העמוקים של התנהגותנו.
ג. פיתוח אסטרטגיות: על בסיס ההבנה שרכשנו, נוכל לפתח אסטרטגיות קונקרטיות להתמודדות עם מצבים דומים בעתיד.
ד. שינוי תפיסתי: במקום לראות בטעויות כישלונות, נוכל להתחיל לראות בהן הזדמנויות ללמידה וצמיחה.
ה. יצירת מחויבות: ניתן להפוך את הזיכרון של הטעויות למנוע המניע אותנו לפעולה חיובית ולשינוי אמיתי.
בהקשר של יום הכיפורים, תהליך זה מקבל משמעות רוחנית עמוקה. אנו לא רק מבקשים סליחה מאלוהים ומהזולת, אלא גם מתחייבים לפני עצמנו להשתמש בניסיון העבר כדי להפוך לגרסה טובה יותר של עצמנו.

לסיכום, הבה נראה ביום הכיפורים הזדמנות לא רק לכפרה, אלא גם להתחדשות ולצמיחה. על ידי הפיכת זיכרונות העבר לכוח מניע חיובי, נוכל להפוך את חוויית יום הכיפורים למשמעותית ומעצבת, ולצאת ממנה מחוזקים ומוכנים יותר להתמודד עם אתגרי השנה החדשה.

يوم الغفران هو فرصة فريدة للتأمل في النفس والتوبة. تُعلمنا التقاليد اليهودية أنه في هذا اليوم نقف أمام الله ونطلب المغفرة عن خطايانا. لكن، بالإضافة إلى الجانب الديني، هناك عملية نفسية وروحية عميقة من التأمل والنمو الذاتي.

طلب المغفرة يمكن أن يتم بطرق مختلفة:

1. لمغفرة كمحو للماضي: نطلب "نسيان" ما حدث والبدء من جديد.

2. العفو تجاهلاً للماضي: الاعتراف بوجود الماضي ولكن التحرك للأمام دون التركيز عليه.

3. التكفير عن الذنب كدافع للنمو: استخدام الأخطاء والفشل كوسيلة للنمو الشخصي والروحي.

الطريقة الثالثة – التكفير عن الذنب كوسيلة للنمو – هي الأعمق. وتشمل:

- التأمل العميق في أفعالنا.
- التعرف على الأنماط التي تتكرر والتي تؤدي إلى الأخطاء.
- تطوير استراتيجيات للتعامل بشكل أفضل مع المواقف المستقبلية.
- تغيير النظرة حيث نرى الأخطاء كفرص للتعلم وليس كفشل.
- خلق التزام للتغيير الحقيقي بناءً على دروس الماضي.

في يوم الغفران، تصبح هذه العملية أكثر معنىً من الناحية الروحية. نحن لا نطلب فقط المغفرة، بل نلتزم بأن نصبح أفضل وننمو من تجاربنا السابقة.

باختصار، يوم الغفران ليس فقط وقتًا للمغفرة، بل هو أيضًا فرصة للتجديد والنمو. من خلال تحويل ذكريات الماضي إلى دافع إيجابي، يمكننا أن نجعل هذا اليوم لحظة محورية ومؤثرة، ونخرج منه أقوى وأكثر استعدادًا لمواجهة تحديات العام الجديد.

האימאם אבו-חאלד עבד אלרחים קבהא, אום אל קטף

رأس السنة - خلق الإنسان – أبو خالد:

השכנת שלום בין יריבים.
מחלוקות וסכסוכים, מהקלים ועד הקשים, בין אדם לחברו פוגעים באיכות החיים, צורכים הרבה אנרגיה שלילית ופוגעים בכל המישורים לכל המעורבים בדבר.
אין זה סוד שבתוך המשפחה, הורים, אחים, ילדים - זה הקן והמעוז בו אנחנו חשים בטחון אבל אין זה מונע שאחד או יותר מהקשרים נפגעים בשל סכסוך שנגרמים על ידי שנאה קנאה וקנטרנות.
רוחב כתפיים הטית לחי מחייבים הימצאות לב רחב וגדול כדי להכיל את הקונפליקט. למעשה שלום וזה דבר לא קל והשכנת שלום לפעמים מחייבת כנאמר בפתגם ערבי: לעקור את השן ולעקור את הכאב. בקוראן סליחה או השכנת שלום תמידי זו פעולה מחיית לעתיד ולא רק הפסקת מריבה.

إحلال السلام بين المتخاصمين.

الخلافات والنزاعات من الكبيرة إلى الصغيرة بين الإنسان وصديقه تؤثر على جودة الحياة وتستهلك الكثير من الطاقة السلبية وتضر بجميع الأطراف.

ليس سرًا أنه داخل الأسرة - الزوج والزوجة، الوالدين، الإخوة، الأطفال - هذا هو العش الذي نشعر فيه بالأمان، ولكن هذا لا يمنع أن أحد أو أكثر من العلاقات يمكن أن تتضرر بسبب خلاف يتسبب في الكراهية والحسد.

يتطلب الأمر قلبًا كبيرًا لإحلال السلام وجمع المتخاصمين، وهذا ليس بالأمر السهل. إحلال السلام يتطلب اقتلاع الألم كما نقول في العربية "قلع السن وقلع الألم."

القرآن يؤكد على ما يسمى "الصُلح"، وهو إحلال السلام الدائم وليس مجرد وقف النزاع.

שרון גלפרין, קציר

رأس السنة: "تنتهي السنة ولعناتها - وتبدأ السنة وبركاتها"

לפי היהדות, יום הכיפורים הוא יום לסליחה ולמחילת העוונות. מה משמעות הסליחה? מושג כה מורכב - תמיד, ובמיוחד בשנה זאת.
לשמחתי היהדות מגדירה שצום ותפילות יום כיפור לא מכפרים על עברות שבין אדם לחברו. על מנת לכפר על עבירות שכאלה, עלינו לעשות את המאמץ, לבקש סליחה ולדאוג בעצמנו למחילה ולתיקון.
מה צריך לקרות כדי שסליחה תהיה באמת מתוך הלב ותגיע אל הלב? איך מבקשים סליחה?
דזמונד טוטו, חתן פרס נובל לשלום, אמר בוועדת האמת והפיוס בדרום אפריקה: "ללא מחילה אין עתיד, אך ללא הודאה לא תיתכן סליחה".
סליחה אינה תהליך של מה בכך. בקשת סליחה היא תהליך מורכב ומרפא שיש בו הזדמנות לעבור תהליך רגשי ומחשבתי עמוק, הכולל התנערות מגאוותנות אנושית המסרבת להודות בטעות, אימוץ של ענווה וראיית האחר.
תהליך הסליחה מחייב, קודם כל, הכרה בפגיעה שגרמתי לאחר. הכרה שכזאת משמעה בראש ובראשונה - לקיחת אחריות על מעשי, וכוונה אמיתית בבקשת הסליחה. לצד תהליך המחילה (תהליך מורכב וקשה בו לא נעסוק כעת), מתחייב תהליך של למידה ותיקון – רצוני, אמיתי ועמוק, שלי - כפוגע או פוגעת על מנת שלא לעשות זאת שוב.
הסליחה העיקרית שאני רוצה לומר השנה היא ל- 101 חטופות וחטופים הנמצאים ונמצאות, כבר יותר משנה, בשבי החמאס. נמקים בסבל, ייסורים וסיכון חיים מידי וממשי. סליחה מ- 27 אנשים ונשים יקרים ויקרות שנחטפו בחיים ונרצחו באכזריות בשבי בעזה. נשים ואנשים שהיו צריכים להיות איתנו כעת.
למה דווקא אני מרגישה את הצורך לבקש סליחה מהחטופים, החטופות?
מעבר להתענות וחשבון הנפש האישי, יום כיפור מוקדש גם לבחינת המצב החברתי שלנו והדרכים לתיקונו.
ביום כיפור, נהוג לומר את תפילת הווידוי - ווידוי ארוך ומפורט, בלשון רבים, המציג חטאים רבים הנפתחים ב- אָשַׁמְנוּ, בָּגַדְנוּ, וממשיך לפי סדר א-ב עד האות ת' המונה חטאים של- תִּעַבְנוּ, תָּעִינוּ, תִּעְתָּעְנוּ.
מה המשמעות של אמירת הווידוי יחד, בלשון רבים? הרי לא כולנו עשינו את אותם החטאים? מה בינה לבין תהליך הסליחה האישי שתיארתי למעלה?
בהודאה קולקטיבית, כולנו למעשה רואים עצמנו כאשמים בהיותנו כולנו "עֲרֵבִים זֶה בָּזֶה", וביחד לוקחים אחריות על מציאות החיים החברתית שלנו.
כפרטים האחראים על הכלל, על החברה כולה, אחריותנו הגדולה הינה לשמור על ערכי היסוד בזכותם אנו חיים פה. ערכי יסוד של סולידריות וערבות הדדית העומדים ביסוד היהדות והחברה הישראלית כולה.
בשנה איומה זו, ראינו אינספור אירועים של נתינה, ומסירות ללא גבול, התארגנויות מרגשות של א.נשים וקהילות. החברה האזרחית התגלתה במלוא תפארתה ועוצמתה.
יחד עם זאת, לצערי ולבושתי הגדולה, היום, יותר משנה מאז ה 7.10 הנורא, עדיין, עשרות אלפי משפחות מהצפון והדרום עקורות מבתיהן, ו- 101 חטופים וחטופות עדיין מוחזקים בשבי החמאס.
רק אחרי שישובו החטופות והחטופים, נוכל להתחיל בתהליך הריפוי והתיקון של החברה הישראלית. כל עוד מצב זה נמשך- הכשלון הוא של כולנו כל אחת ואחד מאיתנו, כפרטים וכחברה.
כנראה שכולנו יכלנו לעשות יותר בהעלאת הזעקה, במאמץ והדאגה להשבתן והשבתם. ועל כך אני מבקשת, בכל ליבי, סליחה. 101 סליחות.

وفقًا لليهودية، يوم الغفران هو يوم للمغفرة والتسامح عن الذنوب. ولكن ما هي المغفرة؟ إنه مفهوم معقد للغاية، دائمًا، وخاصة في هذا العام.

لحسن الحظ، تحدد اليهودية أن الصوم والصلاة في يوم الغفران لا يكفران عن الذنوب بين الإنسان وصاحبه. من أجل التكفير عن مثل هذه الذنوب، علينا أن نبذل الجهد، نطلب المغفرة، ونسعى جاهدين لتحقيق التسامح والإصلاح بأنفسنا.

ما الذي يجب أن يحدث لكي تكون المغفرة من القلب وتصل إلى القلب؟ كيف نطلب المغفرة؟ ديسموند توتو، الحائز على جائزة نوبل للسلام، قال في لجنة الحقيقة والمصالحة في جنوب إفريقيا: "بدون التسامح لا يوجد مستقبل، ولكن بدون الاعتراف لا يمكن أن توجد مغفرة".

المغفرة ليست عملية بسيطة. طلب المغفرة هو عملية معقدة وشافية تتضمن فرصة للمرور بعملية عاطفية وفكرية عميقة تشمل التخلي عن الغرور البشري الذي يرفض الاعتراف بالخطأ، وتبني التواضع ورؤية الآخر.

تتطلب عملية المغفرة أولاً وقبل كل شيء الاعتراف بالأذى الذي ألحقته بالآخر. وهذا الاعتراف يعني في المقام الأول تحمُّل المسؤولية عن أفعالي والنية الصادقة في طلب المغفرة. إلى جانب عملية التسامح (وهي عملية معقدة وصعبة لن نتناولها الآن)، يتطلب الأمر عملية تعلم وإصلاح حقيقية وعميقة، تتطلب مني - كمن أضر بالآخر - السعي لعدم تكرار ذلك.

المغفرة الأساسية التي أريد أن أطلبها هذا العام هي لـ 101 مختطفًا ومختطفة ما زالوا محتجزين منذ أكثر من عام لدى حماس. يعانون من الألم والمعاناة والخطر اليومي الحقيقي. المغفرة لـ 27 شخصًا ممن اختُطفوا أحياء وقُتلوا بوحشية في الأسر في غزة. هؤلاء الأشخاص الذين كان يجب أن يكونوا معنا الآن.

لماذا أشعر أنا بالحاجة لطلب المغفرة من المختطفين؟ بالإضافة إلى المعاناة الشخصية ومحاسبة النفس، يُخصص يوم الغفران أيضًا لفحص الوضع الاجتماعي لدينا وسبل إصلاحه.

في يوم الغفران، نعتاد على قول صلاة الاعتراف – وهي اعتراف طويل ومفصل بصيغة الجمع، يبدأ بـ "خطأنا، خنّا"، ويستمر حسب ترتيب الأبجدية الألف - بيت وصولاً إلى "تعَبْنا، ضللنا، خَدَعْنا".

ما معنى قول الاعتراف معًا بصيغة الجمع؟ أليس الجميع قد ارتكب نفس الذنوب؟ وما هو الفارق بين هذا وبين عملية التسامح الفردي التي وصفتها أعلاه؟

في الاعتراف الجماعي، نرى أنفسنا جميعًا مذنبين بكوننا "مسؤولين بعضنا عن بعض"، ونأخذ معًا مسؤولية واقع حياتنا الاجتماعية.

كأفراد مسؤولين عن المجتمع ككل، تقع علينا مسؤولية كبيرة للحفاظ على القيم الأساسية التي نعيش هنا بفضلها. قيم التضامن والتكافل التي تشكل جوهر اليهودية والمجتمع الإسرائيلي بأسره.

في هذا العام الصعب، شهدنا العديد من المواقف التي جسدت العطاء والتفاني بلا حدود، وتنظيمات مؤثرة من أفراد ومجتمعات. المجتمع المدني ظهر بكل قوته وجماله.

ومع ذلك، وللأسف والخجل الشديد، وبعد أكثر من عام على السابع من أكتوبر الفظيع، ما زال عشرات الآلاف من العائلات من الشمال والجنوب نازحين عن بيوتهم، و101 مختطف ومختطفة ما زالوا محتجزين لدى حماس.

لن نستطيع البدء في عملية الشفاء وإصلاح المجتمع الإسرائيلي إلا بعد عودة المختطفين. طالما استمر هذا الوضع، فإن الفشل هو فشلنا جميعًا، كأفراد وكجماعة. ربما كان بإمكاننا جميعًا فعل المزيد في رفع الصرخة، في الجهد والعناية لإعادتهم.

ولهذا أطلب، من كل قلبي، المغفرة. 101 مغفرة.

על הכנסת אורחים

רגב יעקובוביץ'-מיכאלי, להבות חביבה
عيد العرش - قيمة استقبال الضيوف

ייתכן ויש מי שימצא בהקמת הסוכה השנה אישור מחודש וסמלי לטלטלה שאנו חווים שבה נאלצנו לצאת מבית הקבע המוגן אל שגרת חיים בלתי וודאית החשופה למפגעי הטבע והאדם.
היתה זו נעמי שמר בשירה הידוע "שלומית בונה סוכה" אשר ציינה את הביטוי "סוכת שלום" שמהדהד לנוסח תפילת הערבית שנאמרת בבואו של הלילה המאיים.
אל מול זה עולה בשיר הילדים הקסום והמאיר הקריאה להכנסת אורחים מכל הלב ולקירוב השכנים כולם בסוכתנו.
תהא זו המשכיות לתורת חייו מכניסת האורחים של אברהם המקראי, אבי שלושת הדתות, יהדות נצרות ואסלאם שבה ניצב בפתח אוהלו בכדי לקדם את פניי הזר ש'בחוץ'.
הכנסת ה'זר', ה'אחר', פנימה לאוהל כבן בית קשורה בדאגה הקשובה לצרכיו הקיומיים.
בשנה זו שבה נחשפנו בנסיבות קשות מנשוא לברית הגורל הישראלית ללא כל הבדלי דת גזע ומין מתבקשת הקמתה של סוכת שלום מחודשת.
תהא זו סוכה שנאמנה לצוו הכנסת אורחים ומכוונת לברית ייעוד ישראלית שבה נשכיל להגשים את לשון הבשורה הקדומה והנעלה, לתקווה לשוויון ולקידוש החיים.

قد يجد البعض في بناء العريشة هذا العام تأكيدًا جديدًا ورمزيًا للاضطرابات التي نمر بها، حيث أُجبرنا على الخروج من بيتنا الدائم المحمي إلى نمط حياة غير مستقر يتعرض لمخاطر الطبيعة والإنسان.

كانت نعومي شمر في أغنيتها الشهيرة "شلوميت تبني العريشة" قد أشارت إلى تعبير "عرش السلام" الذي يردد نص صلاة المساء التي تُقال عند حلول الليل المخيف.

في مواجهة هذا، يبرز في أغنية الأطفال الساحرة والمضيئة الدعوة لاستقبال الضيوف بكل الحب وتقريب جميع الجيران في عريشتنا.

يُعتبر هذا استمرارًا لتعاليم حياة إبراهيم الكتابي، والد الديانات الثلاث - اليهودية والمسيحية والإسلام - الذي وقف على باب خيمته لاستقبال الغريب من الخارج.

إن استقبال "الغريب"، "الآخر"، إلى داخل الخيمة كواحد من أهل البيت مرتبط بالاهتمام بالاحتياجات الأساسية للضيف.

في هذا العام، حيث تعرضنا لظروف قاسية لا تحتمل، لوحدة المصير الإسرائيلية، دون أي تمييز في الدين أو العرق أو الجنس، هناك حاجة لإقامة عريشة سلام جديدة.

ستكون عريشة وفية لأمر استقبال الضيوف، وموجهة نحو عهد القدر الإسرائيلي، حيث نتعلم تحقيق البشرى القديمة والعظيمة، نحو أمل المساواة وتقديس الحياة.

האימאם אבו-חאלד אלרחים קבהא, אום אל קטף
رأس السنة - خلق الإنسان – أبو خالد:

הנדיבות במובנה האמיתי היא לתת מנפש טובה וזה מחייב נפש יתרה וגדולה.
המונח נדיבות יוחס בדמוי הנכון למתן ענן השמיים.
האירוח והנדיבות הם ערך נשגב שקדם לאסלאם והשתרש בחברה הערבית כערך נשגב.
ציטוט מהקוראן אומר:
לא לא תשיגו חסד עליון עד שתתנו ממה שאתם מעריכים ואוהבים.
הנתינה מודגשת כאחד מעמודי התווך של האסלאם:
והוא הזכא שם הנתינה היא לנצרכים אבל בתנאי שהדבר שאתה נותן חי חייב להיות מהרכוש הטוב שיש -
מראש ערמת הבר והאשכול הכי טוב שבכרם והכבש הכי טוב שיש בעדר.
היה זה ג'ובראן שאמר:
אם תיתן מרכושך אתה נותן מעט אבל אם אתה מנחיל מנפשך זאת הנתינה האמיתית.

يرتبط مفهوم الكرم، كاستعارة صحيحة، بمنح السحاب في السماء.

الضيافة والكرم هما قيمة سامية سبقت الإسلام، وترسخت في المجتمع العربي كقيمة رفيعة.

هناك اقتباس من القرآن يقول:

"لن تنالوا البر حتى تنفقوا مما تحبون."

العطاء يتم التأكيد عليه كواحد من أركان الإسلام:

الزكاة هي العطاء للمحتاجين، لكن بشرط أن ما تعطيه يجب أن يكون من أفضل ما تملكه:

من أول المحصول وأفضل عنقود من الكرم وأفضل خروف في القطيع.

كان الكاتب جبران خير من وصف العطاء عندما قال:

"إذا أعطيت من مالك فأنت تعطي قليلاً، لكن إذا أعطيت من نفسك فهذا هو العطاء الحقيقي."

שרון גלפרין, קציר

رأس السنة: "تنتهي السنة ولعناتها - وتبدأ السنة وبركاتها"

הכנסת אורחים, כערך מרכזי בחג הסוכות, אינה רק הזמנה פיזית לסוכה,
אלא פתיחה של הלב והנפש לקשרים אנושיים חדשים ומעשירים.

אברהם אבינו הדגים לנו את המשמעות העמוקה של הכנסת אורחים כשאירח את המלאכים שלא הכיר כלל, באוהלו.
הסיפור המקראי מתאר איך משהבחין בהם בחום היום, קם מישיבתו בפתח האוהל, השקיע, התרוצץ, התאמץ והפעיל את כלל בני ביתו כדי לארח את אורחיו בצורה הראויה ביותר.
היפה בסיפור אברהם והמלאכים הוא הטרחה הגדולה וההשתדלות של אברהם כדי לגרום לאנשים שאינו מכיר לחוש בנח בביתו.

הכנסת אורחים מכל הלב, מתוך כוונה שאורחי, במיוחד כאלו שלא בהכרח קרובים ודומים לי, ירגישו רצויים ובנח בביתי שלי, היא קסומה ומשמעותית בעיני.
הכנסת אורחים כזאת אינה עניין של מה בכך,
זהו מעשה של נתינה, סקרנות והקשבה, המחייב אותנו לצאת מאזור הנוחות שלנו.
כדי לאפשר לאורחים ולאורחות שלנו להרגיש בנח בביתנו, עלינו להיכנס לרגע לנעלי האורח או האורחת שלי, להכיר את עולמם הפנימי, להתאמץ להבין את הרקע, הנרטיב והצרכים שלהן ושלהם.
זהו תהליך המחייב פתיחות, סקרנות, אומץ ושחרור מתבניות. במסגרתו תתאפשר למידה, התפתחות וגילוי לא רק על האחר, אלא גם על עצמנו.

בימים אלו של פירוד והפרדה, שיסוי וקיטוביות בין קבוצות שונות בחברה הישראלית, חשוב שנשאל את עצמנו - האם אנחנו באמת טורחים להכניס אורחים ואורחות תוך מתן מקום בליבנו לאחר ולשונה - במוצא, בדת, בתרבות, ברקע, בגיל, במגדר, בהעדפה המינית, בדעה הפוליטית?

מציעה ומייחלת שנארח בסוכתנו הגשמית והסימבולית דמויות שונות ומגוונות.
עם פתיחת הסוכה לשונה, נפתח את הלב והנפש, נזמין את העולם, על גווניו ומורכבותו פנימה. נתאמץ ונטרח על מנת שהשונים והשונות מאיתנו ירגישו טוב, בנח ובבית בקרבנו.

استضافة الضيوف، كقيمة مركزية في عيد العرش، ليست مجرد دعوة جسدية إلى العريشة، بل هي فتح القلب والروح لعلاقات إنسانية جديدة ومثرية.

أبونا إبراهيم قدّم لنا مثالًا عميقًا لمعنى استضافة الضيوف عندما استقبل الملائكة الذين لم يعرفهم في خيمته. تصف القصة التوراتية كيف، عندما رآهم في حرارة النهار، قام من مدخل خيمته، وبذل جهدًا، وركض وعمل على إشراك جميع أفراد عائلته لاستقبال ضيوفه بأفضل طريقة ممكنة.

الجميل في قصة إبراهيم والملائكة هو الجهد الكبير الذي بذله إبراهيم ليجعل أولئك الذين لا يعرفهم يشعرون بالراحة في بيته.

استضافة الضيوف من كل القلب، بنية صادقة لجعل ضيوفي، وخاصة أولئك الذين ليسوا بالضرورة مقربين أو مشابهين لي، يشعرون بأنهم مرحب بهم وفي راحة في بيتي، هي في نظري أمر سحري وذو أهمية كبيرة.

استضافة الضيوف بهذا الشكل ليست بالأمر البسيط؛ إنها فعل من العطاء، الفضول والإصغاء، وهو ما يلزمنا بالخروج من منطقة الراحة الخاصة بنا.

لكي يشعر ضيوفنا وضيفاتنا بالراحة في بيوتنا، علينا أن نضع للحظة أنفسنا بمكانهم، أن نتعرف على عالمهم الداخلي، ونسعى لفهم خلفيتهم، قصصهم واحتياجاتهم. هذه العملية تتطلب انفتاحًا، فضولًا، شجاعة وتحررًا من القوالب. وفي إطارها، ستتاح لنا فرصة التعلم، والنمو والاكتشاف ليس فقط حول الآخر، بل أيضًا حول أنفسنا.

في هذه الأيام من الانقسام والانفصال، والتحريض والاستقطاب بين مختلف الفئات في المجتمع الإسرائيلي، من المهم أن نسأل أنفسنا: هل نحن حقًا نبذل الجهد لاستضافة الضيوف والضيفات، مع إتاحة مكان في قلوبنا للآخر والمختلف، في الأصل، الدين، الثقافة، الخلفية، العمر، الجنس، التوجه الجنسي، أو الرأي السياسي؟

أقترح وأتمنى أن نستضيف في عريشتنا الجسدية والرمزية شخصيات متنوعة ومختلفة.

مع فتح العريشة للمختلف، نفتح قلوبنا وأرواحنا، وندعو العالم بكل ألوانه وتعقيداته إلى داخلنا. سنتعب ونجتهد لكي يشعر المختلفون والمختلفات عنّا بأنهم مرحب بهم، وفي راحة، في بيوتنا وبيننا.